

Пратеницитѣ се поклониха отново и излѣзоха мрачни и посърнали.

Веднага следъ това въ съвета избухна грозна крамола. Почти всички власти, начело съ Иванко, се нахвърлиха съ упрѣци и заплахи къмъ царя.

Асѣнь ги гледаше мълчаливъ, съ скръстени на гърдитѣ рѣце и безстрастенъ взоръ.

— Ти не знаешъ какво вършишъ! — крещѣше побѣснѣлъ деспотъ Борилъ, — искашъ утре да нахлуе ромейска войска и да ни зароби отново...

— Ако Алексей не бѣше даровитъ и ловъкъ, нѣмаше да събори така изкусно брата си! Алексей е по-опасенъ и стъ Исака. Ти трѣбва да приемешъ условията му! — викаше Иванко. — Или какво искашъ? Отново бранъ ли?

— Да! Това искамъ. Не разбрахте ли? — извика внезапно Асѣнь и скочи. Мургавото му лице бавно се покри съ широки тъмночервени петна. Една жила ядовито трпнѣше на челото му. — Това искамъ! Не разбрахте ли, че Алексей се бои отъ насъ? Ще бѣдемъ безумни, ако изпуснемъ удобния случай. Войската ни е готова. Утре потегляме за Долна земя...

Страшна глъчка последва разгнѣвениятъ му слова. Съ буйни рѣжкомахания и несдържани викове боляритѣ изказваха недоволството си.

— Този пътъ хвърляшъ голѣмъ заръ, Асѣне, — каза Белота. — По-добре е да се задоволимъ съ малкото, отколкото да играемъ могъща, но опасна игра.

— Утре ще заминемъ, — каза упорито царьтъ и тропна съ кракъ.

— Азъ не се наемамъ вече да събера опълчението си, — каза болярьтъ Богданъ.

— Ще го съберешъ! Утре на разсъмване заминаваме, за да посрещнемъ войскитѣ на Алексея, ако той потегли срещу насъ.

— Азъ нѣма да замина, — извика болярьтъ Матей. — Това е цѣло безумие! Исака бѣше взелъ за войската си стрели гавелоти...